“El Vila-real és favorit, però Girona és una plaça dura”

Íñiguez creu que l’equip groc té més nivell, però diu que no ho tindrà fàcil a Montilivi, on fins ara “els rivals ho han passat molt malament”
“El Girona manté la línia dels últims anys, seriós, intens i amb un sistema molt interioritzat”

Pablo Íñiguez, fotografiat després de l’entrenament de divendres a les instal·lacions del Reus Foto: JUDIT FERNÀNDEZ.

Trobar les forces per tornar-ho a intentar, fer la temporada que van fer l’any passat i aconseguir l’ascens té molt de mèrit

Pablo Íñiguez (Burgos, 1994) no es perdrà per res del món el partit d’aquesta tarda, ja que enfronta dos equips que l’han marcat molt. Sobretot el Vila-real, el club en el qual es va formar i del qual és un gran seguidor, però també el Girona, ja que hi va viure, cedit pel club groc, una temporada molt intensa, la 2014/15, la del partit dramàtic contra el Lugo i la increïble eliminatòria contra el Saragossa. Ara, desvinculat del Vila-real, el central ha encetat una nova etapa al Reus.

El seguirà de manera especial, el Girona-Vila-real?

Sí, seguríssim. Jo sobretot soc molt del Vila-real, veig els seus partits sempre que puc. I del Girona en tinc un grandíssim record d’una molt bona temporada que em va ajudar molt, perquè era la primera vegada que sortia de Vila-real, molt jove, i vam estar molt a prop de pujar a primera. Hi tinc molts amics, en guardo molt bon record i el segueixo.

Què li sembla l’arrencada del Girona en la lliga?

Em sembla que estan en la mateixa línia dels tres o quatre últims cursos. El mister i el cos tècnic fa molt de temps que hi són, molts jugadors també, i juguen amb un sistema de tres al darrere i dos carrilers que tenen molt interioritzat. És un equip molt seriós, intens, i a casa els veig molt forts. S’hi hauran de fer fortíssims, perquè d’això dependrà la salvació, que és el seu objectiu. Els desitjo tota la sort del món, tant de bo ho aconsegueixin.

I el Vila-real, com el veu?

Va tenir un inici complicat, perquè Bruno estava lesionat i és el pilar fonamental; va marxar Musacchio, que també era important; hi ha hagut les lesions dels dos porters, la venda de Soldado... Ha sigut una mica complicat, també ara amb la destitució de l’entrenador. Però segur que tiraran endavant perquè això tot just ha començat, tenen un equipàs, tothom sap molt bé què fa i els dirigents tenen les idees molt clares. Al final segur que lluitaran com sempre pels primers llocs.

Què té el Vila-real que, malgrat l’origen modest, es manté tant temps entre els millors?

És una filosofia, que va començar fa molts anys quan Fernando Roig es va fer càrrec del club i el va pujar a

primera. L'ha dotat de molta personalitat. I tant ell com el seu fill el cuiden com un fill. Han fet un projecte del no-res, en un poble que ara creix gràcies al club, que l'ha posat al mapa del món, i s'han guanyat el respecte del món del futbol, tant d'Espanya com de fora. Cal recordar aquelles temporades de la Champions i sempre és favorit a l'Europa League. El que li acabaria de donar un gran impuls és un títol, que mereix pel treball de molts anys.

Qui és el favorit en el partit d'aquesta tarda?

Per mi és favorit el Vila-real, per equip, mirant jugador per jugador, i per antecedents, consagrat com està a primera, però Girona és una plaça molt dura. En els partits que he vist a Montilivi, els rivals ho han passat molt malament i el Girona m'ha demostrat que hi aconseguiran bons resultats. A més, té bona plantilla.

La seva temporada a Girona va tenir un final dramàtic. Això va fer que l'any passat s'alegrés especialment de l'ascens de l'equip a primera divisió?

Sí, sens dubte. Era una cosa pendent. El final del meu any va ser duríssim, sense ascens directe en el temps afegit, i després en el play-off contra el Saragossa va passar una cosa molt estranya, perquè amb un 0-3 a La Romareda ens van eliminar a la tornada. I la lliga següent es va tornar a quedar a les portes... Trobar les forces per tornar-ho a intentar, fer la temporada que van fer l'any passat i aconseguir-ho té molt de mèrit.

Va ser un any intens. Fins a quin punt va ser important en el seu creixement com a futbolista?

Molt. Jo fins llavors havia estat molt protegit a Vila-real, era una de les apostes del club, et donen molt de suport en tot. Quan surts i arribes a un nou club t'has d'espavilar perquè ets un més. A Girona hi havia molt bon equip, jo venia d'una lesió llarga i em va costar entrar. En la segona part de la temporada vaig participar més, i el final de temporada va ser preciós, impressionant, deixant de banda el desenllaç. A més, em va tocar jugar els partits decisius, que són de molt pes. Ho teníem a prop, estàvem convençuts que ho aconseguiríem, però no va poder ser. Vaig aprendre molt.

Va ser molt complicat rescindir aquest estiu amb el Vila-real, el club de la seva vida?

És dur. Jo sabia que fer-se un forat en el primer equip, amb el nivell que hi ha ara, és molt difícil. Sempre ha sigut el meu somni consolidar-m'hi, però estava preparat mentalment per al que pogués passar. A més, havia passat un any complicat al Rayo en què si hagués jugat molt potser hi hauria pogut haver la possibilitat de fer-me un lloc al Vila-real, però entre lesions i decisions tècniques l'any va ser complicat. Però al final cadascú segueix el seu camí, el món no es va acabar, i ara estic molt content al Reus.

El Vila-real és un bon planter per fer-se com a futbolista, no?

Sí. Jo hi vaig entrar amb onze anys, ara en tinc 23, i vaig coincidir amb els anys en què el club es va impulsar més, es va confiar molt en el planter i van sortir molt bons futbolistes, com ara Cazorla, Héctor Font, Manu Trigueros, Mario, Marín, Pedraza... Que molts jugadors pugin és una injecció de força per als nanos del planter.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 15-10-2017 Pàgina 7

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1260115-el-vila-real-es-favorit-pero-girona-es-una-placa-dura.html